

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 88/2017
09.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљене АА, адвоката Михаила Крстића и адвоката Милунке Арсић, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 258/2014 од 10.06.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1363/16 од 01.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 258/2014 од 10.06.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1363/16 од 01.11.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтеви у преосталом делу одбацују као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К 258/2014 од 10.06.2016. године, окривљена АА, оглашена је кривом због продуженог кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и у року од три месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде оштећеном ... „ББ“, ..., плати износ од 243.306,25 динара са законском затезном каматом од дана извршења кривичног дела па до коначне исплате. Истом пресудом окривљена је обавезана да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 85.829,00 динара, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудне наплате, док су оштећени ... „ББ“... и ВВ, за вишак постављеног имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1363/16 од 01.11.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Пожеги, окривљене АА и њених бранилаца, а првостепена пресуда је потврђена. Истом пресудом одбачена је као недозвољена жалба оштећених ... „ББ“ ... и ВВ, изјављена против првостепене пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

-Бранилац окривљене АА, адвокат Михаило Крстић, због повреде члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, члана 3, 32, 33, 34. и 60. Устава Републике Србије, члана 23. Закона о адвокатури и члана 216. став 4. Кривичног законика са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање, с тим да нареди да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе за предметно кривично дело; и

-Бранилац окривљене АА, адвокат Милунка Арсић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљене Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1.ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2) размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима нашао:

Бранилац окривљене АА, адвокат Михаило Крстић у захтеву за заштиту законитости истиче да се у радњама окривљене не стичу законска обележја предметног нити било код другог кривичног дела са образложењем да се наводна противправна имовинска корист креће у распону од неколико стотина до неколико хиљада динара, а да према Закону о адвокатури и важећој адвокатској тарифи окривљеној припадају накнада на име одсуствовања из адвокатске канцеларије као и накнада путних трошкова које у фактурама не морају бити посебно исказане, те да од стране оштећеног на испостављене фактуре није било примедби у законом предвиђеном року, што, према ставу браниоца, указује да је у конкретном случају у питању грађанскоправни однос између окривљене и оштећеног. Поред тога, исти бранилац окривљене у захтеву наводи и то да у конкретном случају не постоји продужено кривично дело имајући у виду да нема временског континуитета, истоврсности радњи нити јединственог умишљаја који би обухватао све радње извршења предметног кривичног дела.

Бранилац окривљене АА, адвокат Милунка Арсић у захтеву за заштиту законитости указује да нижестепени судови губе из вида законски текст одредбе члана 216. став 1. КЗ, у коме је означено да кривично дело злоупотреба поверења чини онај „ко заступа имовинске интересе неког лица“, а испостављање фактуре свом клијенту ради наплате извршених услуга адвокат те радње не чини у заступању његових интереса према супротној страни у грађанскоправном односу. У конкретном случају, према наводима захтева, окривљена као адвокат није извршила никакву злоупотребу датих овлашћења нити је услед њених радњи наступила штета за њеног клијента, па следствено томе, није наступила корист за противну страну у парници већ је реч о грађанскоправном односу између окривљене која има својство повериоца – адвоката и њеног клијента као дужника.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљене којима се указује да је побијаним пресудама повређен закон у питању да ли је дело за које се окривљена гони и за које је оглашена кривом правноснажном пресудом кривично дело и да је тиме на њену штету повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 1. Кривичног законика чини онај ко заступајући имовинске интересе неког лица или старајући се о његовој имовини злоупотреби дата му овлашћења у намери да тиме себи или другом прибави имовинску корист или да оштети лице чије имовинске интересе заступа, или о чијој се имовини стара, а тежи облик овог кривичног дела из става 4. постоји кад злоупотребу поверења учини старалац или адвокат.

По налажењу овога суда из чињеница и околности наведених у чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде – окривљена је у својству правног заступника – адвоката, заступајући имовинске интересе оштећеног ВВ, власника и директора ... „ББ“ ..., у намери да себи прибави имовинску корист злоупотребила дата јој овлашћења тако што је у предметима где је заступала предузеће „ББ“ или ВВ, властодавцу ВВ испостављала рачуне за приступе на рочишта и састав предлога за извршење и поднеске по ценама увећаним у односу на износе који су предвиђени адвокатском тарифом или за рочишта на која није приступала, или за поднеске које није сачинила, а у предметима Трговинског суда у Крагујевцу и Општинског суда у Пожеги наведеним у изреци првостепене пресуде уместо рачуна извршног повериоца доставила је судовима број свог текућег рачуна, тако да су новчана средства уместо на рачун извршног повериоца уплаћивана на њен жиро рачун, чиме је прибавила себи противправну имовинску корист у износу од 282.306,25 динара, а ... „ББ“ нанела штету у износу од 243.306,25 динара, а оштећеном ВВ износ од 39.000,00 динара, произлазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. КЗ за које је окривљена оглашена кривом побијаном правноснажном пресудом. Дакле, из изнетог произлази да је окривљена заступајући имовинске интересе оштећених у својству адвоката – правног заступника поступала супротно њиховим имовинским интересима и то у намери да злоупотребом датих јој овлашћења прибави себи имовинску корист коју је прибавила у наведеном износу, а својим радњама оштећенима нанела штету.

Стога су неосновани наводи захтева бранилаца окривљене да је у конкретном случају у питању грађанскоправни однос између окривљене као адвоката и оштећених као њених клијената, и да се ово кривично дело може учинити искључиво у заступању интереса оштећеног према супротној страни, односно да је за постојање кривичног дела неопходно да је за противну страну у парници наступила корист. То што окривљена од оштећених није захтевала и што у предметима у којима их је заступала није фактурисала накнаду на име превоза и одсуства из адвокатске канцеларије и по оцени овога суда не указује да окривљена поступајући на напред описани начин није прибавила за себе противправну имовинску корист имајући у виду да из списка предмета произлази да је окривљена од оштећених наплаћивала само трошкове превоза у висини аутобуске карте.

С обзиром на то да је окривљена предузела више одвојених радњи од којих свака садржи обележје истог кривичног дела, да при предузимању радњи постоји временска повезаност, истоветност оштећеног и јединствени умишљај, то су и по налажењу овога суда испуњени услови из члана 61. став 1. КЗ, да се радње окривљене описане у изреци првостепене пресуде правно квалификују као продужено кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. КЗ, због чега су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Михаила Крстића, да у конкретној ситуацији не постоји продужено кривично дело, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене првостепена пресуда неосновано побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

По оцени овога суда наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Михаила Крстића да нема доказа да је окривљена извршила предметно кривично дело, да код окривљене није постојала намера стицања противправне имовинске користи и да није утврђено да је окривљена наведеним радњама прибавила себи имовинску корист, правноснажна пресуда се у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Поред тога, браниоци окривљене указују и то да је побијаним правноснажним пресудама, на штету окривљене повређена одредба члана 511. у вези члана 447. став 2. ЗКП, а бранилац окривљене, адвокат Милунка Арсић у захтеву истиче и повреде закона из члана 460. став 1. члана 451. став 2. и 3. и члана 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди нити због повреда одредаба члана 511., члана 447. став 2, члана 460. став 1, члана 451. ст.2. и 3. и члана 1. ЗКП, то су захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљене у овом делу оцењени као недозвољени.

Бранилац окривљене АА, адвокат Михаило Крстић у уводу захтева за заштиту законитости као разлог подношења истог истиче и повреде члана 3, члана 32. члана 33, члана 34. и члана 60. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1) а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог Закона мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како се у захтеву браниоца окривљене, адвоката Михаила Крстића у односу на повреду људског права окривљене (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП), не истиче да је та повреда утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, нити је таква одлука приложена уз захтев, то по оцени овога суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Михаила

Крстића, у односу на наведену повреду нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић